

Pátrací zpráva

KOMU: GILDA JOYCEOVÁ

PRO: GILDA JOYCEOVÁ

VĚC: PÁTRACÍ ZPRÁVA

Jo, já vím, že čenichat někomu v zavazadle se nemá, ale občas to jinak nejde. Můj důvod k špehování: máma z ničeho nic oznámila, že jede na Floridu. Říká tomu „mámino volno“. Jo, slyšíte dobře: má namířeno na pláž a mě se Stephenem nechává doma v Michiganu. Jo, dokážu pochopit, že tady nechá mého staršího bratra. Ale mě?!

„Chceš říct, že nás opustíš a klidně si vyrazíš do Slunečního státu?“ protestovala jsem. „Necháváš dva bezbranné teenagery, aby si hledali v popelnících zbytky jídla, zatímco ty si budeš připalovat pihy někde na nudopláži?“

„Fakt hrozná legrace, Gildo,“ řekla máma. (Přiznávám, mámu zlobím ráda, proto-

že ji nikdy nenapadne žádná pořádná odpověď.) „Ostatně je to jen na víkend,“ dodala. „Dva dny beze mě přežijete.“

Na tom něco bylo; už roky jsem do mámy hučela, že jsem dost velká, abych mohla zůstat doma sama. Věděla jsem taky, že máma nemůže za to, že nejsem pozvaná. Její kamarádka Lucy vyhrála dvě letenky na Floridu v dobročinné loterii. I tak jsem ale žárlila a rozhodně jsem nehodlala mámě ten odjezd beze mě usnadnit. „Jsou rodiče, kterým by dělalo starost nechat dva teenagery doma samotné,“ pokračovala jsem.

„Já zavolám babičce Joyceové, ať vás přijde zkontrolovat,“ odsekla máma.

To mě moc nepotěšilo, protože představa babi Joyceové o příjemném večeru není pizza a film, ale třeba velký úklid nebo tak něco. „To není nutné,“ povzdechla jsem. „Babička sem chodit nemusí. My to zvládneme.“

Asi je to kapku trapné, že mámě ten výlet závidím. Nejspíš jsem vždycky předpokládala, že kdyby už se máma někdy někam vypravila, bylo by to něco nudného – třeba konference o správném čištění bažantů v Ohio nebo muzeum trepek z devatenáctého století v centru Detroitu. Nečekala jsem, že se máma vypraví zrovna na slunnou Floridu beze mě.

V té chvíli zazvonil telefon a máma vyskočila jako čertík z krabičky a vzala to. Všimla jsem si, že s telefonem zmizela do haly, což mi přišlo trochu podezřelé.

Využila jsem příležitosti a nakoukla, jaké šaty si sbalila až na dno kufru. A pod osuškou jsem uviděla něco, co moje podezření ještě zvýšilo. NOVÉ věci. Nové černé plavky místo jejích obvyklých maminkovských květovaných tankin se sukýnkou. Nové letní šaty a sandálky. Náušnice a náhrdelníky. Kartáček na zuby a DENTÁLNÍ NIT. (No dobře, ty dvě poslední věci jsou u mámy celkem normální, uznávám.) Ale stejně. Máma si nové věci moc často nekupuje, protože šetří, aby příští rok mohla Stephenovi přispět na placení koleje a na jídlo. A rozhodně se takhle nebude šňořit jen kvůli kamarádce Lucy, s kterou se každý den vidí v nemocniční uniformě.

Přitiskla jsem ucho na zeď a pokoušela se zaslechnout, co máma říká do telefonu. Nerozeznala jsem slova, ale zaslechla jsem to známé nervózní hihňání, které obvykle znamená první rande. Slýchala jsem ho každých pár týdnů od té doby, co se máma v létě přihlásila na internetovou seznamku, takže jsem měla pocit, že máma mluví s nějakým mužem - a že to není jen kamarád.

Co ta máma chystá? uvažovala jsem. Co přede mnou tají?

„Kdo to byl?“ zeptala jsem se jakoby nic, když se máma vrátila, aby dokončila balení.

„Jenom Lucy, připomínala mi, ať si nezapomenu krém na opalování.“

„URČITĚ to byla Lucy?“

„Proč by to neměla být Lucy?“

Jednu věc jsem se ve své kariéře špeha a detektiva naučila: Když se někoho na něco přímo zeptáte (třeba: „Ukradl jsi mi sendvič?“) a on vám odpoví otázkou („Proč bych ti měl krást sendvič?“), je slušná šance, že udělal přesně to, co popírá. Zvláště když je to nezkušený lhář jako máma.

Když jsem se tak koukala na mámin otevřený kufr a sledovala, jak nervózně skládá a přeskládává oblečení čerstvě upravenými rukama, cítila jsem jasný psychický signál - to šimrání v levém uchu, které občas mívám, když se má stát něco neobvyklého. Někdy to znamená duchovní aktivitu v blízkém okolí. Někdy je to předtucha nebezpečí.

Je mi jasné, že nemám důkaz, ale jsem si skoro jistá, že máma přede mnou v souvislosti se svým výletem na Floridu něco tají. Jen musím zjistit co a proč.

2

Návštěva

Já nevím,“ pokrčila Wendy rameny. „Vypadá to trochu šaškovsky.“

Gilda a Wendy se dívaly do zrcadla v koupelně na Gildiny vlasy. Wendy byla už roky Gildina nejlepší kamarádka a Gilda většinou oceňovala její upřímnost. Jenže někdy, například teď, ji tím štvala.

Experiment s červenou barvou na vlasy nevyšel tak, jak Gilda doufala. Představovala si, že se v pondělí vrátí do školy jako zajímavější verze sebe samé – jako sexy, elegantní a záhadná zrzka – a usoudila, že když bude máma přes víkend pryč, poskytne jí to skvělou příležitost experiment realizovat.

Ale tahle zrzavá byla spíš jasně červená, což bylo moc dokonce i na Gildin dobrodružný vkus. Vypadalo to, jako by namočila hlavu do kbelíku s pomerančovou akrylovou barvou.

Wendy se v experimentu s barvou statečně (a dost nezvykle) ke Gildě přidala, ale v jejich tmavých vlasech červená skoro nebyla vidět.

Gilda se s nechutí podívala po Wendině lehce kašta-

nové hlavě. „Jak to, že taky nemáš červené vlasy?“ chtěla vědět. „Určitě jsi podváděla.“

„Jak podváděla?“

„Nedala sis tam té barvy dost, nebo něco.“

„To jsem netušila, že soutěžíme, kdo bude vypadat víc jako Pipi Punčochatá,“ odsekla Wendy.

„No ale soutěžily jsme. Abys věděla.“ Gilda uvažovala o možnostech: Mohla se vrátit do drogerie a koupit si o odstín tmavší barvu, kterou by tu jasnou červeně přikryla. Jenže byly s Wendy přes víkend v kině a nakupovat, takže už asi nemá na další barvu dost peněz.

„Hele,“ hlásila Wendy, která mezitím z mobilu prohledávala internetové stránky, „tadyhle na stránce *Barvěte si vlasy sami* píšou, že rezavá barva vlasů se dá zmírnit hroznovou limonádou Kool-Aid. A taky že jestli jde o přeliv, tak tmavé vlasy jako moje nezesvětlí.“

„Aha.“ Gilda zamžourala na prázdnou krabičku od barvy. „Asi by bylo dobré přečíst si předem instrukce.“

„Tys říkala, žeš je četla!“

„No, úplně všechno tím drobným písmem ne. Viděla jsem ten obrázkový návod.“

„Ještě že nemáš v úmyslu stát se chirurgem nebo tak něco.“

„Pochybuju, že by si chirurgové četli návod, než do člověka říznou.“

„Víš dobře, jak to myslím.“ Wendy vzala Gildě krabičku z ruky. „Máme štěstí, že to není permanentní barva.“

„Vidíš? Já věděla, co dělám.“

„Vymyje se asi po třiceti mytích.“

„Po třiceti?! Tolik času nemám. Budeme muset použít ten Kool-Aid.“

„Tak jo, jdi do kuchyně a dones ho. Zkusit to můžeme.“

„My doma nemáme žádná batolata, Wendy. Budu teď muset požádat Stephena, aby mě odvezl do obchodu. Což znamená, že to budu mít na talíři ještě za rok.“

„Můžu s ním jet já,“ nabídla se Wendy rychle.

Až *moc rychle*, pomyslela si Gilda, našťvaná, že Wendy je pořád ještě zamilovaná do jejího staršího bratra. *Proč se jí vůbec líbí?* přemýšlela Gilda. *Jo, je vysoký a v poslední době se mu i vyčistila pleť. A taky se teď chová sebejistěji, co ho vzali na vysokou. Ale stejně, Wendy nemá tušení, jak sebestředný Stephen občas umí být.*

Stephen a Wendy se v létě víc seznámili na matematickém táboře. Když spolu rozebírali kvantovou mechaniku, přeskočila sice u Stephena jiskra zájmu, ale dobře ji utajil, protože byl přesvědčený, že je na něj „moc mladá“ – on byl přece maturant, a ona šla teprve do druhého ročníku. Krom toho Wendy byla nejlepší kamarádka jeho mladší sestry. Přesto Wendy neustále chovala naději, že Stephen změní názor a začne v ní vidět potenciální přítelkyni.

„Chci říct,“ pokračovala Wendy, „že můžeš zůstat tady, aby Stephen neviděl tvoje vlasy. Pojedu s ním, doběhnu do obchodu a koupím Kool-Aid.“

„Měla jsem vědět, že celá tahle tvoje návštěva je jenom trik, jak se setkat s mým ujetým bratrem,“ stěžovala si Gilda.

„To tedy není. Jen se ti pokouším pomoci.“

Wendy zase začala ťukat do mobilu. „Stephen je teď v práci, ne?“

„Nejspíš zrovna končí.“

„No, tak já ho zavolám a zjistím, jestli nám s tím může píchnout.“

Wendy si přiložila telefon k uchu a zeširoka se usmála

na Gildiny vlasy. Měla co dělat, aby se nerozesmála nahlas. „Ahoj, Stephene? Tady Wendy! Mimochodem, gratuluju k přijetí na Michiganskou univerzitu. To je skvělý! Stavební fakulta? Dobrý!“

Gilda si sedla na kraj vany. Doufala, že se Wendy a Stephen nepustí do dlouhé debaty o matice.

„Koukej, já jsem teď s tvou mladší sestrou –“

Gilda vstala: „Mladší sestrou? Hele, netvař se, jako bys mě hlídala, Wendy!“

Wendy si položila prst na rty, aby ji umlčela. „Ne, ne, jsme doma – myslím u vás doma – a všechno je v pořádku,“ pokračovala Wendy. „Jen měla takovou drobnou nehodu v koupelně a potřebujeme hroznový Kool-Aid. Co nejdřív.“

„Dej mi to, prosím tě,“ vyrvala Gilda Wendy telefon z ruky.

„Stephene?“

Na druhém konci bylo ticho.

„Stephene, jsi tam?“

„Jo. Zrovna jdu z práce. Kolik je vám, prosím tě – sedm? Doufám, že neděláte žádnou blbost, z který budu mít průšvih.“

Samozřejmě že jediná bráchova starost je, aby se na něj máma nenaštvala. „Nic se neděje,“ ujistila ho Gilda. „Jen potřebujeme Kool-Aid na jeden nový recept, co zkusíme.“

„Co to je za recept, že k němu potřebuješ limonádu?“

„No ten, co děláme.“

„Wendy říkala něco o koupelně.“

„Wendy si plete názvy místností.“

„Nevěř jí, Stephene!“ zařvala jí Wendy přes rameno.

„Stephene, je úplně jedno, proč ho potřebujeme.“